

Cele
Sapte Cercuri

VĂNTURILE APRIGE

CASA DESFRĂULUI

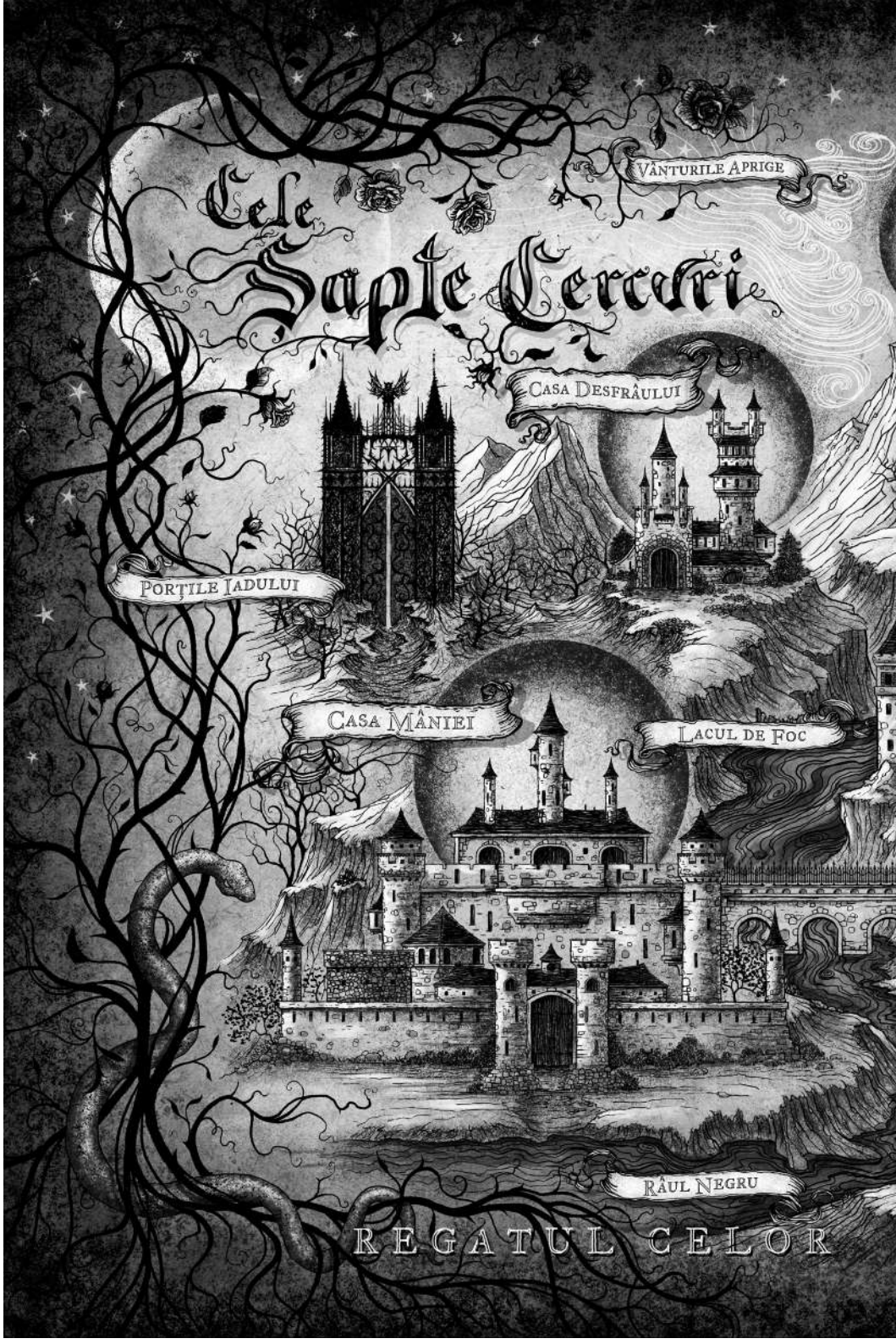
PORTILE IADULUI

CASA MÂNTEI

LACUL DE FOC

RĂUL NEGRU

REGATUL CELOR

CASA EXCESULUI

FURTUNA PACATELOR

CASA LENEI

CASA MÂNDRIEI

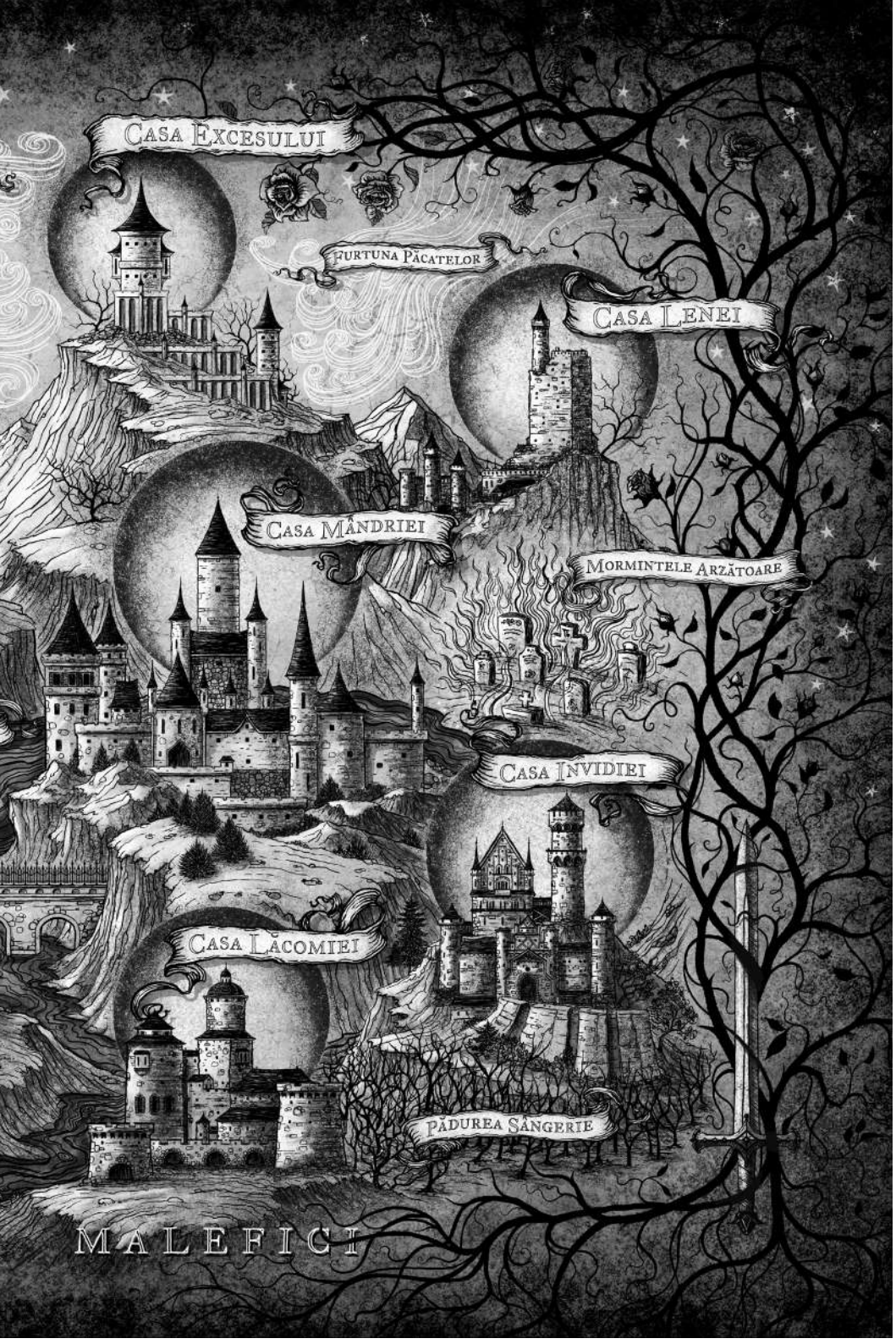
MORMINTELE ARZĂTOARE

CASA INVIDIEI

CASA LĂCOMIEI

PĂDUREA SÂNGERIE

MALEFICI

PROLOG

Afară, clopoțeii de lemn răsunau în semn de avertisment, zguduți de vânt. În depărtare, valuri se spulberau la țarm, șoapteleperate ale apei devenind din ce în ce mai intense, de parcă marea ar fi fost un mag dornic să invoce violență. În această zi – de aproape un deceniu-ncoace – furtuna se desfășura la fel, un model ancorat în timp. În următoarele clipe, tunetul avea să-și descătușeze furia, mai vijelios și mai rapid decât valurile, cu fulgerele răspândite de-a lungul unui cer necruțător, parcă despicându-l cu fiecare descărcare electrică. Diavolul, însetat după răzbunare, cerea o pedeapsă. Un sacrificiu de sânge pentru puterea furată.

Nu era prima oară când fusese blestemat de vrăjitoare. Și nu avea să fie nici ultima.

De pe balansoarul ei de lângă foc, *nonna*¹ Maria le supraveghea pe gemene în timp ce mormăiau vrăjile de protecție pe care le pusese să le învețe, fiecare cu degetele încleștate în jurul unui *cornicello*². Alungând rafalele asurzitoare din minte,

¹ „Bunică” (în orig. în it.) (n. tr.).

² O amuletă de origine italiană, de forma unui corn răsucit, purtată pentru protecție împotriva deochiului și a ghinionului (n. tr.).

bătrâna asculta cu atenție cuvintele șoptite de Vittoria¹ și Emilia deasupra amuletelor în formă de corn, ținute în pumnii lor mici, în vreme ce stăteau cu capetele aplecate de concentrare și chipurile încadrate de același păr închis la culoare.

— Prin puterea pământului, a lunii și a pietrei, binecuvântează această vatră, binecuvântează această casă!

Abia împliniseră opt ani, așa că *nonna* încerca să nu-și facă griji cu privire la cât de repede creșteau. Și-a înfășurat mai bine șalul în jurul trupului, însă nu reușea să scape de frisoanele care o străbăteau în bucătăria mică. Aveau prea puțin de-a face cu temperatura de afară. Oricât de mult s-a străduit să-l ignore, sulful se furișase prin crăpături împreună cu o briză familiară și înmiresmată, un amestec de plumeria² și portocale, ridicându-i părul cărunț pe care și-l îndepărtase de la ceafă. Dacă ar fi fost în viață, propria bunică umană ar fi numit asta un semn rău prevestitor și și-ar fi petrecut seara în genunchi, în catedrală, rugându-se sfinților cu rozariul lipit de piept.

Diavolul sau unul dintre frații lui malefici stătea la pândă.

O urmă de îngrijorare i s-a strecurat în trup, la fel de iute și de lin ca unul dintre cuțitele ei *paring*³, găsindu-și sălaș în vecinătatea inimii. Trecuse o eră de la ultima apariție a *Malvagi*⁴-lor. Îi puteai număra pe degete pe cei care mai vorbeau despre cei Malefici, fără a pune la socoteală poveștile spuse pentru a-i speria pe copii, convingându-i astfel să rămână noaptea în paturile lor.

Acum adulții râdeau de vechile basme populare, aproape uitând de cei șapte prinți conducători ai Iadului. *nonna* Maria

¹ „Victorie” (în orig. în it.) (n. tr.).

² Specie de arbori și arbuști cu ramuri groase, frunze lungi, pețiolate, și flori mari, albe, gălbui sau de un roz-purpuriu (n. tr.).

³ Cuțit de bucătărie mic, cu lamă foarte ascuțită, folosit pentru tăierea legumelor și a fructelor (n. tr.).

⁴ „Malefici” (în orig. în it.) (n. tr.).

nu o făcea însă niciodată: legendele despre ei îi erau întipărite în minte, copleșind-o cu un sentiment adânc de groază, care i se strecura până-n măduva oaselor. A simțit un fior înțepător între umeri, de parcă ochii lor, emisarii nopții, ar fi fost ațintiți asupra ei, urmărind-o din umbre. Era doar o chestiune de timp până la venirea prinților, nerăbdători să-și înceapă căutarea.

Dacă nu o făcuseră deja. Nimeni nu fura de la Diavol și scăpa nepedepsit.

Bătrâna și-a îndreptat din nou atenția spre gemene. În seara asta, în preajma lor dăinuia o neliniște stranie, parcă înrudită cu Marea Tireniană involburată din apropiere. O neliniște care prevestea necazuri ascunse. Vittoria rostea vrăjile în grabă, iar Emilia se poticnea cu ale ei, încercând să țină pasul.

O crenguță a trosnit în foc, urmată imediat de o alta, un sunet precum cel al iadeșurilor rupându-se deasupra cărților de vrăji; un avertisment în sine. *Nonna* și-a încleștat cu putere degetele pe brațele balansoarului, iar încheieturile lor au căpătat nuanța sidefie a migdalelor albite, care se aflau pe blat.

— *Calmati!*¹ Nu atât de repede, Vittoria! a muștrat-o ea. Va trebui să o iei de la capăt dacă nu o faci corect. Vrei să strângi singură pământ de mormânt în întuneric?

Spre consternarea bătrânei, Vittoria nu părea atât de speriată pe cât ar fi trebuit să fie. Gândul de a se plimba printr-un cimitir sub lumina lunii pline, în timpul unei furtuni dezlănțuite, o atrăgea pe copilă. Aceasta și-a strâns buzele înainte de a clătina scurt din cap.

Emilia a fost însă cea care a răspuns cu glas tare, aruncându-i surorii ei o privire plină de subînțeles, un fel de avertisment tăcut.

— Vom fi mai atente, *nonna!*

¹ „Liniștește-te” (în orig. în it.) (n. tr.).

Ca pentru a-și dovedi spusele, Emilia a ridicat fiola cu apă sfințită pe care o luaseră de la mănăstire și a înclinat-o ușor peste amulete, lăsând o singură picătură să cadă peste fiecare în parte cu un șuierat stins. Argint și aur. O ofrandă pentru echilibrul dintre lumină și întuneric. Un dar pentru ceea ce fusese furat cu atâția ani în urmă.

Precum în cer, așa și-n adânc.

Îmbunată, *nonna* a privit cum fetele termină vraja, ușurată la vederea unor scântei albe ivite printre flăcări, înainte ca acestea să-și redobândească strălucirea roșie. Încă un an, încă o victorie. Îl păcălisera din nou pe Diavol. Într-un final, urma să vină o zi în care vrăjile nu aveau să mai funcționeze, dar *nonna* refuza să se gândească acum la o asemenea posibilitate. A aruncat o privire spre pervaz, mulțumită de felile uscate de portocală așezate în rânduri egale.

Deasupra vetrei atârnav crenguțe de lavandă lăsate la uscat, iar micuțul blat din piatră din bucătărie era acoperit atât cu făină, cât și cu ierburi parfumate, care urmau să fie împărțite în legături. Verbină, busuioc, oregano, pătrunjel și foi de dafin. Aromele se îmbinau plăcut. Unele erau pentru cina festivă, altele, pentru vrăjile lor. Acum, că ritualul de protecție se încheiase, puteau în sfârșit să se bucure de masă.

Nonna s-a uitat la ceasul de pe poliță; fiica și ginerele ei aveau să sosească în curând de la restaurantul familiei, aducând cu ei râsete și căldură.

Cu sau fără furtuni și semne rău prevestitoare, totul urma să fie bine în casa familiei di Carlo.

Flăcările ardeau domol în vatră, iar Emilia s-a lăsat pe spate, rozându-și unghiile. Un obicei urât, de care *nonna*, hotărâtă, voia să o dezvețe. Copila a scuipat o bucată de unghie și a dat să o arunce pe podea.

— Emilia!

Vocea *nonnei* a bubuit în cămăruță. Fata a tresărit, apoi și-a coborât mâna și i-a aruncat o privire sfioasă.

— În foc! Știi prea bine că nu ar trebui să lași lucruri pentru cei care practică *le arti oscure*¹.

— Iartă-mă, *nonna*! a murmurat Emilia, care și-a mușcat buza inferioară, în timp ce bunica ei aștepta întrebarea iminentă. Vrei să ne povestești din nou despre artele întunecate?

— Sau despre Malvagi? a adăugat Vittoria, mereu interesată de legendele despre cei Malefici, chiar și-n noaptea în care li se interzicea rostirea unor astfel de nume. Te rog!

— N-ar trebui să vorbim cu voce tare despre lucruri întunecate. Atragem neazuri.

— Sunt doar povești, *nonna*, a spus Emilia încet.

De-ar fi fost adevărat! *Nonna* Maria a schițat o vrajă de protecție peste inima ei, încheind cu un sărut depus pe vârful degetelor, și a expirat. Gemenele au făcut schimb de zâmbete largi, triumfătoare. Era imposibil să tănuiască legendele de fete, chiar dacă așa le umplea capetele cu vise despre cei șapte prinți ai Iadului. *Nonna* se temea că visează prea mult la demoni. Cel mai bine era, a decis ea, să le reamintească de ce ar trebui să se ferească de creaturi frumoase, dar fără suflet.

— Spălați-vă pe mâini și ajutați-mă să întind aluatul! Vă voi povesti în timp ce pregătiți *busiate*².

Deși zâmbetele lor identice nu i-au alungat frisoanele provocate de furtună și de avertismentul său, tot au reușit să o încălzească puțin pe *nonna*. Micile paste spiralate servite cu pesto de roșii se numărau printre mâncărurile preferate ale

¹ „Artele întunecate” sau „magia neagră” (în orig. în it.) (n. tr.).

² Un tip de macaroane lungi, origine din provincia Trapani, dar specifice Calabriei și Siciliei (n. tr.).

fetelor. În plus, aveau să fie încântate să descopere surpriza deja pregătită pentru ele în răcitor: *cassata*. Deși pandișpanul cu brânză ricotta era o specialitate de Paște, gemenelor le plăcea la nebunie să-l mănânce de ziua lor de naștere.

Chiar și cu atât de multe măsuri de precauție, *nonna* nu era sigură că urmau să mai aibă parte de multe momente dulci în viață, așa că le răsfața adesea. Nu că ar fi avut nevoie de un stimulent suplimentar pentru a face acest lucru. În felul său, dragostea unei bunici reprezenta o formă puternică de magie.

Emilia a luat mojarul și pisălogul de pe raft, apoi, cu fața încruntată de concentrare, a strâns ingredientele necesare pentru sosul *pesto alla Trapanese*: ulei de măsline, usturoi, migdale, busuioc, pecorino¹ și roșii cherry. Vittoria înlăturase șervetul umed de pe aluat și a început să ruleze pastele așa cum o învățase *nonna*. La vârsta de opt ani, deja știau să se descurce în bucătărie, însă acest lucru nu era deloc surprinzător. Petrecându-și aproape tot timpul acasă și la restaurant, practic învățaseră din mers. Ambele și-au ridicat privirile, cu ochii pătrunzători umbriți de gene dese, iar pe fețele lor se oglindea aceeași anticipare abia ținută în frâu.

— Deci? a întrebat-o Vittoria, nerăbdătoare. Ai de gând să ne spui o poveste?

Nonna a oftat.

— Există șapte prinți demoni, dar numai de patru ar trebui familia di Carlo să se teamă: Wrath, Greed, Envy și Pride². Unul va tânji după sângele tău. Unul îți va subjugă inima. Unul îți va fura sufletul. Și unul îți va lua viața.

— Cei Malefici! a șoptit Vittoria pe un ton aproape reverențios.

¹ O brânză italiană făcută din lapte de oaie (n. tr.).

² „Mânie”, „Lăcomie”, „Invidie” și „Mândrie” (n. tr.).

— *Malvagi*-i sunt prinți demoni ce vânează noaptea, căutând suflele pe care să le fure pentru regele lor, Diavolul, mânați de foamea lor nesățioasă și neînduplecată, până când zorii îi alungă, a continuat *nonna*, legănându-se lent în balansoar.

Simfonia furtunii a fost acoperită de scârțâitul lemnului. Bătrâna a dat din cap în direcția sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit, asigurându-se că își respectau partea lor de învoială. Fetele și-au reluat imediat munca.

— Cei șapte prinți sunt atât de plini de păcate, încât, atunci când trec în lumea noastră, nu pot îndura puterea luminii și sunt blestemați să se aventureze pe aceste meleaguri numai după lăsarea întunericului. A fost o pedeapsă dată de *La Prima Strega*¹, cu mulți ani în urmă. Cu mult înainte ca omul să cultive pământul.

— Unde este Prima Vrajitoare acum? a întrebat Emilia, cu o urmă de scepticism furișându-se în vocea ei subțire. De ce nu a fost văzută?

— Are motivele ei, a spus *nonna* după ce s-a gândit cu atenție la răspuns. Trebuie să le respectăm!

— Cum arată prinții-demon? s-a interesat Vittoria, deși ar fi trebuit să știe pe de rost această parte până acum.

— Arată precum ființele umane, dar ochii lor de abanos sunt însemnați de pete roșii, iar pielea le este dură ca piatra. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie niciodată să vorbiți cu cei Malefici! Dacă îi vedeți, ascundeți-vă! Odată ce ați atras atenția unui prinț-demon, acesta nu se va da în lături de la nimic să vă revendice. Maleficii sunt creaturi ale nopții, născute din întuneric și din lumina lunii. Și sunt puși doar pe distrugere. Păziți-vă inimile; dacă li se oferă șansa, vi le vor smulge din piept și vă vor bea sângele fierbinte în noapte!

¹ „Prima Vrajitoare” (în orig. în it.) (n. tr.).

Cu toate că erau creaturi fără suflet, loiale Diavolului, sau aveau să leucidă pe loc, dacă drumurile li se intersectau, acești prinți întunecați și misterioși ai Iadului le fascinau pe gemene.

Pe una mai mult decât pe cealaltă, după cum a hotărât soarta.

— Dar *cum* ne vom da seama când vom întâlni unul? a întrebat Vittoria. Dacă nu le putem vedea ochii?

Nonna a ezitat. Auziseră deja atât de multe și, dacă profeția străveche avea să se adeverească, se temea că tot ce era mai rău abia acum urma să se abată asupra lor.

— Pur și simplu o veți face.

Respectând cu sfințenie tradițiile familiei, *nonna* Maria le învățase modalități magice de a se ascunde atât de ființele umane, cât și de creaturile nopții. În fiecare an, de ziua lor, adunau ierburi din mica grădină aflată în spatele casei și urzeau vrăji de protecție.

Purtau amulete binecuvântate în apă sfințită, pământ de mormânt proaspăt răscolit și raze scânteietoare de lumina lunii. Recitau descântece de ocrotire și nu vorbeau niciodată despre *Malvagi* în nopțile cu lună plină. Dar, mai presus de toate aceste datini, întotdeauna aveau amuletele asupra lor.

Cornicello-ul Emiliei era din argint, iar al Vittoriei, din aur. Fetelor le era interzis să le unească. Potrivit bătrânei, avea să se întâmple ceva cumplit; era ca și cum ai forța soarele și luna să împartă bolta cerească, condamnând lumea la un amurg etern. Astfel, prinții Iadului puteau scăpa definitiv din închisoarea lor de foc, ucigând și furând sufletele celor nevinovați până când lumea ființelor umane avea să se preschimbe în cenușă – precum tărâmul lor de coșmar.

După ce și-au devorat cina și tortul, părinții gemenelor le-au sărutat de noapte bună. A doua zi aveau să înceapă să dea

o mână de ajutor în bucătăria animată a restaurantului familiei și, pentru prima oară, să le servească mușterilor cina. Prea entuziasmate ca să doarmă, Emilia și Vittoria au chicotit pe salteaua lor, fluturându-și amuletele în formă de corn una spre cealaltă asemenea unor săbii micuțe de zână, prefăcându-se că se luptă cu *Malvagi*-i.

— Când voi fi mare, vreau să fiu o vrăjitoare tămăduitoare, a spus Emilia mai târziu, cuibărită în brațele protectoare ale surorii ei. Voi cultiva tot felul de ierburi. Și voi avea propria *trattoria*, cu un meniu creat cu ajutorul magiei și al luminii lunii. Ca *nonna*.

— Restaurantul tău va și mai bun! a asigurat-o Vittoria, întinzându-și strânsoarea pentru a o alina. Până atunci, voi deveni regină și mă voi asigura că ai tot ce îți place.

Într-o noapte, copilele au decis să fie curajoase. Trecuse aproape o lună de la ziua lor de naștere, iar avertismentele sumbre ale *nonnei* Maria păreau să aparțină unui trecut îndepărtat. Vittoria și-a împins amuleta spre sora ei, hotărâtă.

— Uite, ia-o! a îndemnat-o ea.

Emilia a ezitat doar o fracțiune de secundă înainte să-și strângă cornul de aur în palmă.

O lumină scânteietoare, de un negru-lavandă, a explodat din amuletele lor, înfricoșând-o îndeajuns pe Emilia încât să scape colierul surorii ei. Fără să piardă vremea, Vittoria l-a prins înapoi în jurul gâtului, cu ochii căprui larg deschiși, strălucirea orbitoare stingându-se subit. Ambele fete au rămas tăcute, însă nu puteau spune cu certitudine ce anume le amuțise, frica sau fascinația. Emilia și-a încheștat degetele, încercând să scape de senzația ce părea să i se târască sub pielea înfiorată, străbătută de furnicături. Vittoria o urmărea îndeaproape, cu chipul ascuns de umbre.

În apropiere, un câine al Iadului a urlat la lună, deși mai târziu fetele au încercat să se convingă singure că fusese doar vântul, vâjâind amenințător pe străzile înguste din cartier. Nu au împărtășit nimănui ce făcuseră și nu au vorbit niciodată despre acea lumină stranie, neagră precum cerneala, punctată de licăriri violet.

Nici măcar una cu alta. Și în niciun caz nu i-au spus *nonnei* Maria.

Din moment ce s-au prefăcut că dau uitării întâmplarea, Emilia nu i-a dezvăluit surorii ei că fusese irevocabil schimbată – începând din acea seară, ori de câte ori își ținea *cornicello*-ul și se concentra, vedea ceva ce numea *luccicare*¹. O scânteie plâpândă sau o aură care înconjura o persoană.

Singurele excepții fiind ea și geamăna ei.

Dacă Vittoria posedea la rândul său noul talent, nu a recunoscut niciodată. Acesta a fost primul dintre multele secrete pe care surorile urmau să le tănuiască una față de cealaltă. Și care aveau să se dovedească mortale pentru una dintre ele.

¹ „Strălucire” (în orig. în it.) (n. tr.).